

MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

synthesis

màster de creació artística
contemporània de la facultat
de belles arts

6/7-24/9/17

Espai educArt
Accés lliure / Acceso libre / Free Access

En la cerca constant de nous interlocutors amb qui dialogar, al Museu hem iniciat una via de col·laboracions diverses amb la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Aquesta relació es materialitza enguany en aquesta petita mostra, una *síntesi* del Màster de Creació Contemporània.

Les obres de Paola Andrea Acebedo, Loli Mendy, Henrique Cesar de Oliveira i Yuan-wen Wang són un exemple de les moltes històries que s'han encreuat en aquest taller de la Facultat i que il·lustren què significa la cerca d'un llenguatge dins un projecte artístic personal. Tots ells ens mostren les seves obres amb la mateixa valentia que la d'un nedador segons abans de llançar-se a la piscina.

En la búsqueda constante de nuevos interlocutores con quien dialogar, en el Museo hemos iniciado una vía de colaboraciones diversas con la Facultad de Bellas Artes de la Universidad de Barcelona. Esta relación se materializa este año en esta pequeña muestra, una síntesis del Máster de Creación Contemporánea.

Las obras de Paola Andrea Acebedo, Loli Mendy, Henrique Cesar de Oliveira y Yuan-wen Wang son un ejemplo de las muchas historias que se han entrecruzado en este taller de la Facultad y que ilustran qué significa la búsqueda de un lenguaje en un proyecto artístico personal. Todos ellos nos muestran sus obras con la misma valentía que la de un nadador segundos antes de tirarse a la piscina.

In the Museum's constant search for new conversational partners, we have initiated diverse collaboration routes with the Universitat de Barcelona's Faculty of Fine Arts. This relationship is being brought to life this year in this little *synthesis* of the Master's Degree in Contemporary Artistic Creation.

The works by Paola Andrea Acebedo, Loli Mendy, Henrique Cesar de Oliveira and Yuan-wen Wang are just a small sampling of the many stories that have crossed paths in this studio in the Faculty, which illustrate what the quest for a language in a personal art project means. All of them show us their works with the same courage seen in a swimmer moments before diving into a pool.

Han cursat el Màster de Creació Contemporània de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona el curs 2016/17:

Han cursado el Máster de Creación Contemporánea de la Facultad de Bellas Artes de la Universidad de Barcelona el curso 2016/17:

The Master's Degree Degree in Contemporary Artistic Creation students during the 2016-17 academic year were:

Paola Andrea Acebedo, Francisca Cabanillas, Elena Cardona, Natalia Castañeda, Sabrina Chacin, Chaolun Chen, Jun Cheng, Yunjeong Chi, Leonardo Cisternas, Joana Da Silva, Henrique Cesar de Oliveira, Luis Eduardo Donoso, Alma María Esteban, Alba Esteban, Byron Freire, Danika Montse Fuentes, Cinta Mirtia Garcia, Elena Garcia, María del Pilar Gil, Ainoha Goenaga, Camila Gonzalez, Pamela Leon, Margarita Madrigal, Loli Mendy, Francesca Neri, Susana Peinado, María Antonia Perez Josefina Romero, Juan Sebastian Ruiz, Beatriz Seijas, Dangyang Song, Cristina Sánchez, Ane Velasco, José Carlos Velayarse, Alejandra Vera, Georgios Vrachnos, Yuan-wen Wang, Xiaochuan Yu i Liangxuan Zhang.

sermonis milites

No se'ns presenta l'art com el revers del llenguatge? I si és així, no ens semblen les obres d'art molt pròximes a l'hermetisme, a la incomprensió? I una darrera pregunta: a què i a qui es refereix una escriptura ambigua el pes expressiu de la qual sembla recaure sobre la forma?

Són tres aspectes cabdals que no sempre té en compte el públic encuriós que s'acosta al museu. Ben mirat, aquests interrogants en progressió fan que la contemplació de certes obres d'art esdevingui un problema. En aparença, moltes d'elles són poc explícites degut que allò que solem anomenar "contingut" resta ocult rere un missatge que l'encobreix; oportú de vegades, fins i tot oportunista. Caldria afegir, no obstant, una precisió gens supèrflua: el que fa important una peça de museu, des d'una perspectiva artística, no té res a veure amb el seu valor documental. Les imatges no són només documents que ens informen del passat, que il·lustren pensaments i idees d'altres temps i ens recorden avatars antics i moderns a fi que en fem un inventari. Les imatges d'un museu són a l'ensems això i el seu contrari, ja que, disposat l'artista a dipositar el contingut de les seves emocions sobre un altre material, d'esquena a les paraules col·loquials, aquest darrer té molt a dir sobre el resultat final i la seva forma, lluny, tot sovint, de la primera intenció.

Com a part d'aquest món real, les obres d'art són quelcom més que objectes útils al nostre servei, i ho són a causa que la seva disposició interior –les seves normes de composició– no té altra funció que desplegar amb precisió una constel·lació d'afectes, i fer-ho desinteressadament. O podríem també dir per amor, tota vegada que allò que és subjectiu no comença i acaba en el subjecte.

Donar a conèixer aquest esforç, com s'aprèn a la universitat a dissentir de tot allò que és convencional i ens apropa al conformisme, aquest és el motiu i cap altre d'aquesta exposició. Si fa segles –aquí al Museu Nacional estan ben representats– els artistes s'expressaven a l'entorn del relat bíblic, avui lluiten amb coratge com a soldats, amb les armes de l'estil, amb el seu propi relat o oració, amb la seva forma particular d'exercir el dret a criticar l'imperi del discurs persuasiu, una veu que ens tempta camí del consens i del consum. No. Hi ha estudiants que no hi estan d'acord. I aquesta negació és un pas gens modest cap a la llibertat de l'individu.

Xavier Franquesa Llopert, catedràtic professor del Màster

¿No se nos presenta el arte como el reverso del lenguaje? ¿Y si no es así, no nos parecen las obras de arte muy cercanas al hermetismo, a la incomprensión? Y una última pregunta: ¿a qué y a quién se refiere una escritura ambigua cuyo peso expresivo parece recaer sobre la forma?

Son tres aspectos capitales que no siempre tiene en cuenta el público embelesado que se acerca al museo. Bien mirado, estos interrogantes en progresión hacen que la contemplación de ciertas obras de arte se convierta en un problema. En apariencia, muchas de ellas son poco explícitas debido a que lo que solemos llamar "contenido" permanece oculto tras un mensaje que lo encubre; oportuno a veces, incluso oportunista. Cabría añadir, no obstante, una precisión nada superflua: lo que hace importante una pieza del museo, desde una perspectiva artística, no tiene nada que ver con su valor documental. Las imágenes no son solo documentos que nos informan del pasado, que ilustran pensamientos e ideas de otros tiempos y nos recuerdan avatares antiguos y modernos con la finalidad de hacer un inventario de ellos. Las imágenes de un museo son a la vez eso y su contrario, ya que, dispuesto el artista a depositar el contenido de sus emociones sobre otro material, de espaldas a las palabras coloquiales, este último tiene mucho que decir sobre el resultado final y su forma, lejos, muy a menudo, de la primera intención.

Como parte de este mundo real, las obras de arte son algo más que objetos útiles a nuestro servicio, y lo son a causa de que su disposición interior –sus normas de composición– no tiene otra función que desarrollar con precisión una constelación de afectos, y hacerlo desinteresadamente. O podríamos decir también por amor, siempre que lo que es subjetivo no empiece y acabe en el sujeto.

Dar a conocer este esfuerzo, como se aprende en la universidad a disentir de todo lo que es convencional y nos acerca al conformismo, este es el motivo y ningún otro de esta exposición. Si hace siglos –aquí en el Museo Nacional están bien representados– los artistas se expresaban alrededor del relato bíblico, hoy luchan con coraje como soldados, con las armas del estilo, con su propio relato u oración, con su forma particular de ejercer el derecho a criticar el imperio del discurso persuasivo, una voz que nos tienta camino del consenso y del consumo. No. Hay estudiantes que no están de acuerdo con eso. Y esta negación es un paso nada modesto hacia la libertad del individuo.

Xavier Franquesa Llopert, catedràtic professor del Màster

Isn't art presented as the flip side of language? And if this is true, don't we believe that artworks are closely linked to hermeticism, to incomprehension? And a final question: to what and to whom does an ambiguous text refer when its expressive weight seems to rely on form?

These are three essential factors that the inquisitive public who enters the museum does not always bear in mind. Well studied, these progressive questions make contemplation of certain artworks problematic. Some of their appearances are not explicit, due to what we tend to call 'content' remains hidden away behind a message; opportune at times, and perhaps even opportunistic. However, we must add a precision that is not superfluous: what makes a museum piece important from an artistic perspective has nothing to do with its documentary value. Images are not merely documents that inform us about the past, which illustrate thoughts and ideas from other times and remind us of ancient and modern transformations so that we can take inventory of them. The images in a museum are simultaneously exactly this and the complete opposite, since, as the artist wants to place the contents of his emotions onto another material, turning his back on colloquial words, the latter has much to say on the final result and its form, very often far from the first attempt.

As part of this real world, artworks are much more than useful objects at our service, and that is because their interior layout—their rules of composition—has no other function than precisely unfolding a constellation of selfless affection. Or we could also say for love, whenever that which is subjective does not start and end with the subject.

Revealing this effort—as they learn at university to disagree with everything that is conventional with even a whiff of conformity—is the sole reason for this exhibition. If centuries ago—a period that is well represented at the Museu Nacional—artists expressed themselves through biblical tales, today they courageously fight like soldiers, their weapons their style and their own story or prayer, with their own particular way of using their right to criticise the empire of persuasive discourse, a voice that tempts us on the path of consensus and consumption. No. There are students who do not agree with this. And this negation is a huge step toward individual freedom.

Xavier Franquesa Llopert, Professor of the Master's Degree